

SLOVENSKI NAROD.

Jubaja vsak dan sveder, izimši nedelje in praznike ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske čete za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrta leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznaki la plačuje se od štirilopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravištvo je na Kongresnem trgu št. 12.

Up ravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Slavnost v Celji.

II.

Včeraj smo iskali vzrokov, iz kojih izvira nestrupa ošabnost in brutalnost celjskega Nemštva, ki je drugače v svojem jedru piškavo in ničvredno. Glavni vzrok smo navedli, a danes moramo priznati, da to ni jedini vzrok, in priznati moramo tudi, da so spodnještajerski Slovenci v marsičem sami krivi, če ne imponujejo Nemcem. O tem smo se tudi pri zadnji slavnosti prepričali, in ker je izpoznanje boleznih prvi korak k ozdravljenju, ne vidimo povoda, da bi o tem molčali. Videlo pa se nam je tudi pri ti priliki, da štajerski Slovenec premalo spoštuje Slovenstvo sam v sebi, kar mora nasprotnika nehoté privedi do prepričanja, da Slovenec sam v se ne veruje, in da ne veruje v zmago silno moč svojega Slovenstva.

Da je vredba in priredba slavnosti bila v marsičem pomanjkljiva, to je pri tacihih prilikah neizogibno. Da se je časih premalo oziralo na goste, tudi to ne pomenja mnogo. Tako se je na primeru pri blagoslovljenju zastave tujim damam — in šele po posredovanju ljubljanskega župana — odkazal samo jeden stol, ki pa tudi ni ostal v posesti dotične dame. Ko je namreč pri evangeliu vsta'la, polastil se je vpricho nje ravno istega stola vitez B., tako, da je morala gospa stati, mej tem ko je omenjeni vitez sedel. Ali vse to so malenkosti, ki se drugod vsled nepazljivosti tudi lahko pripetijo. Nikakor pa ne prištevamo mej malenkosti dolžnosti in zaveze, koje prevzame pri tacihih slavnostih kumica, tako nasproti domačemu občinstvu, kakor nasproti gostom. In te, ki so hoteli v kumici proslaviti in oslaviti spodnještajersko domorodno ženstvo, je jako neprijetno dirnilo, da se je preblagorodna gospa in soproga slovenskega državnega poslanca, koja je kumovala novi zastavi celjskega „Sokola“, odtegovala naši sredi, in da se je vedla nekako tako, kakor se vede hotra-grajščakinja v kmetski koči, s koje po krstu prej ko mogoče izgine. Kdor ne prevzame s srcem tacihih poslov, naj jih raje ne prevzame!

Istotako ne prištevamo mej malenkosti druge okolnosti. Zbralo se je na slavnost obilo slovenskega ženstva, ali žali Bog, to ženstvo je mej sabo skoraj le nemško govorilo, in doživeli smo slučaj, da smo slovensko ogovorili mlado hčerko znanega rodoljuba, ne da bi nas bila umela. Ženske mej sabo in zakonski mej sabo, vse to govori skoraj izključno le nemško, posebno tedaj, če meni, da kak tretji ne posluša. V svojo veliko veliko žalost smo se prepričali, da se stara rak-rana na telesu štajerskega Slovenstva še vedno ni zacelila, in da zija še danes tako široko, da lahko celo roko v njo položiš. Nikakor nismo tega zapisali v namenu, da bi koga žalili, da bi morda s tem ljuba nam brate na Spodnjem Štajerskem izživali. Bog ne daj, takega namena nimamo, in če je kdo t-ho, ali vžlic temu zelo uspešno delovanje štajerskih Slovencev z navdušenjem opazoval in občudoval, bili smo to mi. Ali vžlic temu ne kaže prikrivati ran na lastnem telesu, in vžlic temu tudi danes kličemo svojim bratom mej Savinjo in Dravo: Slava vam! Mnogo ste storili, ali v lastnih svojih rodbinah slovensčine še niste privedli do tiste veljave, koja mora vživati, če nočete smešni ostati v očeh svojega političnega nasprotnika! Na tem polju treba bode štajerskim rodoljubom pričeti radikalnejšega delovanja, in vsoti bodo morali nož v roke, in rezati bodo morali s tisto odločnostjo v svoje lasno telo, s koje so že dostikrat rezali v nemško telo!

In sedaj še o tretji okolnosti! Pri celi slavnosti opazovali smo na rediteljih nekako pretirano plahost in bejazljivost, ki gotovo ni dosegla drugega, nego da je krutost v nasprotniku še podvojila. Kako so se tresli gospodje, da bi se ne razvile naše zastave, kako so nas presili, da naj zatremo vsako ostrejšo sapico v sebi, in kako so zdihovali, če smo le količkaj reagovali na izzivanja celjskih pobalnikov! Treba se bode tudi v tem oziru nekoliko ojačiti, da bode nasprotnik kmalu sprevidel, da ima Slovec tudi železno pest, in da se v današnji dobi proti takemu sovražniku kakor so celjski Nemci ravna po svetopisemskem izreku: oko za oko, zob za zob!

To v prevdrek! Nasprotniki so dostikrat taki, kakor si jih sami izredimo! Če opazijo, da se bojimo pred njimi, tedaj so kruti in ošabni, in še posebno, če opazijo, da sami ne spoštujejo Slovenstva v sebi, tedaj jim služi to Slovenstvo le v posmeh in šalo. Žalostno ali resnično je vendar, da se mej Slovenci samimi rabaja vir, s kojega zajema celjsko Nemštvo svoje zaničevanja proti naši narodnosti. Dal Bog, da bi ta vir kmalo usahnil!

V Ljubljani, 11. avgusta.

Uradniške plače se nikakor ne izvišajo še kmalu. Vsled obljub, katere je dal ministerski predsednik deputaciji uradnikov, se je raznesla vest, da se plače izvišajo že letos. To vest dementuje oficijozen dopisnik v „Vaterlandu“ s prigombo: novi glasovi iz finančnega ministerstva poročajo, da se plačilni sistem ne uveljavi pred izvršetkom l. 1898., pač po do časa cesarjevega jubileja. — Zakaj je potem predložila vlada zakon glede uradniških plač zbornici že l. 1896., če ga boše uveljaviti še le po l. 1898.? Zdi se, kakor da se vlada brani zakona. To naj si uradniki zapomnijo!

Gledé novih spravnih poskusov vlade mej Čehi in Nemci javljajo „Narodni Listy“, da name-rava vlada pregovoriti Nemce, da vstopijo v dež. zbor, ki bo imel v septembru izredno zasedanje, da razpravlja petorico vladnih predlogov. Te predloge boše izročiti vlada v razpravo prej še konferenci čeških in nemških držav. ter deželnih poslancev. Predloge so: 1. zakon kurij, ki se strinja z Russ-Schlesingerjevim predlogom ter obsega narodne volilne kurije za deželni odbor, za deželne naprave in dež. zbor. odseke. Te kurije ne dobe meritorne kompetence in nimajo veto-pravice. 2. Novela za češko dež. zbornici volilni red, ki obsega troje: a) pomnožitav dež. poslancev za 15 in sicer za meščanske mandate. Veliki kraji, ki so doslej volili s kmetskimi občinami in katerih razvoj to opravičuje, se pridele mestni skupini. Teh 15 mandatov dobe — razen jednega — Čehi. b) Kurija veleposestnikov za dež. zbor se razdeli v okrožja analogno okrožjem

LISTEK.

Prazen okvir.

(Angleški spisala George Egerton.)

(Dalje in konec.)

Odprla so se vrata in njen mož je vstopil. Vprašajoče jo je pogledal, skoro obotavljaje se dotaknil njenih las, obstal z rokami v žepih pred njo ter grizkal svoje brke.

„Ali si huda, srček?“

„Ne“, je odgovorila mirno, „zakaj li?“

Iz nova je zaprla oči, on pa se je začel po petih minutah slačiti. Storil je to počasi ter jo je ves čas začuden opazoval. Ko je vse izvršil, postavil se je s hrptom proti ognju. V svoji nočnici ni bil nikakor lep.

„Ali hočeš čitati njeno pismo?“

Zmajala je z glavo.

„Veš, zdi se mi, da bi bil boljše storil, ako bi ji bil poslal pisma prej nazaj. Ni vedela, da sem se oženil.“

„Da“, je odvrnila ona, „bolje bi bilo, ako bi bil to stvar že prej uredil; toda — zakaj li govoriš o tem?“

Zrl je nekaj časa na njo, potem je šel v postelj, opazujé jo neprenehoma. Nenavaden mir je vladal v sobi. Žepna ura v telovniku, kateraga je

vrget preko naslanjala stola, je na polnjevala vso sobo s svojim nervoznim tikanjem.

Spustil je časnik na tla. Ko je ova to čula, dvignila je svoje trepalice. Vstala je ter privila plin. Nato je zopet sedla, v jednomer srepo zroča v plamen.

„Žal mi je, da sem te razžalil, srček. Ne zameri, da sem ti tako odgovoril! Vendar, raj vidiš, da sem vsled tega sam otožen. Pisala mi je, kakor veš, prav lepo pisemce ter mi želela —“

„— vso srečo ter upa, da se v boljšem svetu zopet vidita.“

Vstal je ter stmel z nemim občudovanjem na njo.

Kako more to vedeti?

Nasmehnila se je. Poteze njenega obraza pa so izražale zadovoljstvo, da je njeno domnevanje doseglo tolik efekt.

„Škoda le, — kaj ne, — da morata oba tako dolgo čakati?“

Zdajci se mu zabliksne nekaj v glavi in preprosto odgovori:

„Gotovo bi se ne bil vrnil k stvari, ko ne bi bil uverjen, da te vse skupaj niti malo ne zanima. Pri Bogu, še nikdar mi ni prišlo na um, da bi utegnila biti ljubosumna!“

„Ljubosumna?“ (Planila je po konca.)

„Jaz — ljubosumna — na njo? (Vsako ba-

sede je povdarjala). Na njo pač ne morem biti ljubosumna; samo norci so ponižni. Deklè ni vredno, da mi zaveže črevelj.“

To mu je bilo preveč. Zdelo se mu je, da ji mora ugovarjati. „Saj je ne poznaš,“ je dejal najjivno; „prav dražestno dekle je.“

„Dražestno deklè! O tem niti malo ne dvomim. Postala bo tudi dražestna žena ter ostala pod kakoršnimikoli pogoji vedno prav dražestna stvarica. — Ljubosumna! — Li meniš, da sem plakala, ker sem bila ljubosumna! Moj Bog, ne! Plakala sem, ker sem bila žalostna, neizmerno žalostna, misleča samo nase. — Ona (s rezkim zaničevanjem), ona bi se bila bolje strinjala s teboj nego jaz. Ljubosumna! — Ne, samo žalostna sem. Žalostna, da bi bilo vsako čedno deklè, katero se oblači po modi ter se vnema za mr. Irvinga, katero ume molzne stolce poslikovati ter v les podobe vžigati, spleh, katero zna slediti modnim neumnostim, da bi bilo vsako tako dekle prav takó dobro zate. Jaz pa, (z mrzličnim glasom) bi bila postala na strani drugega moža znamenita žena, sedaj (trpko) pa se me spominjajo oni, ki me poznajo in me razumejo kot uboge potopljenke!“

Njen glas je postal slaboten; plamen v njenih očeh in v njeni govorici je ugasnil. Polglasno — kot da govori sama sebi, — je pridejala:

„Zdi se mi, da tega nisem prav vedela, predao

za dež. zbor. S tem pridobi veleposestništvo zagotovljeno zastopstvo v dežel. zboru. c) Vstanovi se nova kupčijska zbornica z delitvijo mešanega okraja. 3. Zakon o minoritetnih šolah. Troške za te šole nosi dežela. 4. Zakon o jeziku avtonomnih oblastnij. Ta predlog se drži principa, da so češki, nemški in češko nemški okraji. Ako je v kaki občini vsaj petina prebivalcev druge narodnosti kakor je večina, smatrati je občino za mešano. Potem se ravna uradni jezik, ki je v nemških okrajih nemški, v čeških češki in dvojezičen v mešanih okrajih. Ako se posreči vladi izjediniti stranke za ta predlog, ji bo možno, reformovati jezikovne naredbe. 5) Končno naj se predloži dež. zboru zakon za ustanovitev krožnih oblastnij. Ta zakon bi imel le administrativno naravo ter bi bile oblastnije srednja instanca mej namestilstvom in glavarstvom. Izvestne kompetence teh dveh bi se izločile iz njenega delokroga ter se prenesle na okrožne oblastnije. — Eksekutivni komite nemških poslancev na Češkem se je s temi zakonskimi predlogi že bavil. „Narodni Listi“ javljajo, da cesar ne dovoli, da bi se odstranile jezikovne naredbe, predno se maj obema strankama ne doseže sloga glede sprejetja jezikovnega zakona. Čehi imajo velike pomisleke proti naštetim zakonskim predlogom in dvomiti je, se li doseže kaj.

Verifikacijski odsek hrvatskega deželnega zbora je predlagal, naj se sledeči cpozicijski mandati ne verifikujejo: mandat dr. Brlića v Brodu, Jurija pl. Bedekovića v Štubici, dr. Fr. Vrbanića v Novem Gradu, dr. Iz. Ružiča v Koprivnici, Jos. Pasarića v Pisarovini in Fr. Rancingerja v Vrbovskem. Volitev dr. pl. Derenčina je odsek potrdil. V šestih okrajih se uname torej skoro zopet ljut volilen boj, in dal Bog, da zmaga zopet pravica!

Canovas je žrtva svoje politike. V Španiji vlada povsod nezadovoljstvo in pritajevan nezmir. Že dve leti in pol mora žrtvovati borna Španija ogromne svote ter pošiljati v smrt čete za četami na uporno Kubo, kateri so se pridružili še Filipini. Svojeglavnost in trmoglavost umrjenega Canovasa je kriva, da se reforme, katere je obljubil kraljevski dekret Kubancem, še doslej niso izvršile. Canovas se je držal principa: najprej prezagati, potem reformovati. Kakor pa se kaže, general Weyler nikdar ne doseže tega položaja. Liberalci, na katerih čelu stoji Sagasta, so že večkrat nujno priporočali, naj se z naglo izvršitvijo kubanskih reform začeli ta rana Španije. A kraljica je rajši poslušala Canovasa. Financa Španije so radi tega jako slabe, dežela zlasti v Kataloniji in v Aragoniji, je v socijalističnih rokah, v Andaluziji vlada mej kmeli velika revščina, na severu pa delujejo Karlisti že nekaj mesecev neumorno za svoj ideal. V Portugalski se republikanska propaganda krepi in širi, in tako se bliža Španija naglo velikim izpremenam.

nizza videla kak vtis je napravil nate ta list. Opazovala sem te, ko si ga čital in dejstvo, da si me mogel staviti v isto vrsto z njo, tako da bi te bila ona prav tako zadovoljila, kakor jaz, ako bi ne bil slučajno pomotoma volil mene, to dejstvo me je uverilo, da bi bila sama s kom drugim srečnejša!

Ves zbežan je zrl na njo; ona pa se je smehljala, opazivša izraz njegovih pobsz. Lahno se je dotaknila njegovih lic ter naslonila svojo glavo na njegovo roko.

„Je že dobro! Ne brigaj se za-me. V znanu je pač dvojna narav. Ne mogel bi me razumeti, ako bi se tudi trdil. Bolje je, da niti ne poskusiš.“

To izrekši, smuknila je iz svojih cipeli.

„Mrzi te; pojdi rajši v postelj, tudi jaz pojdem.“

Stela je za trenotek v misli zatopljena, dočim je on stori, kar mu je velela. Nato je vzela okvir, pokleknila ter ga položila tiho v rudačo žerjavico. Živo prasketanje, — mali plameni se dvignejo in pri njih svitu je legla spat.

Ko je v peči pogorelo, ko je on, nagnivši svojo kodrasto glavo na njena prsa nalik otroku zaspal, tedaj je tudi njo objel spanec. Spivala je, da sedi na goreči žogi, katere se vrti v svetovnem prostranstvu. Glava jej je vtisnjena v velikanski okvir, katerega gornji rob ji pritiska na teme, stranska pa na lici. In ta okvir postaja vedno večji ter ž njim tudi glava; slednjič se jej dozdeva, da sedi v osrednji svoje lastne glave, a to osredje je velikanski — nič.

Dopisi.

Iz Šenčurja pri Kranju, 5. avgusta.
„Požar na Spodajem Brnku.“ Zamorec storil si svojo dolžnost, sedaj umri! Tak motto moral bi imeti „Slovenec“ članek z dne 3. avgusta o požaru na Sp. Brnku. Dopisnik iz Cerkljan zaletel se je prav pošteno v gasilno društvo, ki se sanje sedaj v Šenčurji mej velikimi ovirami od županstva in pristašev njegove stranke, katero je pa Šenčurjanom ravno tako potrebno, kakor gosp. nadučitelju desno oko pri poučevanju dece. Jako nespretno pere tukajšnji nazadnjak perilo nazadnjaškega župana. Poleg drugega zaletuje se neosnovano v me, ki sem samo iz ljubezni do nesrečnikov in ne zaradi hvale bitel z brizgalno, s hlapcem in konji na precej oddaljeno gorišče. „Slovenec“ dopisnik gotovo ni videl cerkljanskih gasilcev, ki so si gasilo žejo v bližnji gostilni in skrbeli v prvi vrsti za to, da pogase tam, kjer jih najbolj peče. Trditve, kateri g. dopisnik gotovo niti sam ne veruje, je, da domačini sami samo zaradi tega niso nič pomagali, ker je vsak svojih poslopj varoval. Gotovo je videl požar le od daleč, ker ni videl več kakor sto pohajkujočih domačinov. Če pa ni slišal mlatiti, je gotovo na jedno uho gluha. Da Šenčurjani niso držali križem rok in niso hodili samo po trdih in mrzlih tleh, o tem pričajo naši sezgani čevlji, ožgane roke in obleka. Gosp. dopisniku pa bi svetoval, naj v prihodnje ne pripoveduje po šenčurskih gostilnah, koga bo v „Slovenec“ okrcal, ker zna: „Šenčur je in ostane naroden!“ Ker je obče mnenje, da sem jaz poslal dopis „Slov. Narodu“ in s tem sam sebi hvalo pel, izjavljam, da jaz kritičnega dopisa pisal nisem, in prosim slavno uredništvo „Slov. Naroda“, da mojo izjavo potrdi. (Opomba uredništva: Potrjujemo!) France Kuralt.

Z Dolenjskega, začetkom avgusta. Naša dva klerikalna brata, „Slovenec“ in „Slov. List“, sta si začela v lasse segati. Menda hočeta pokazati, da ne delata za isto tvrdo. Zanimivo je pri tem lasanju, da se tudi tu pokaže, kar smo že delj časa opzovali, da naši duhovniki prav ozbiljno mislijo, da so oni najpametnejši ljudje na Kranjskem, da imajo oni vso omiko, in da omika vseh družih stanov nič ni vredna. Iz vsega, kar pišejo, se sliši: mi smo v Rimu bili! Ta, sveda neopravičeni, napuh se kaže tudi v navedenem prepiru, in vidi se, da naši duhovniki te liste pišejo. Pustil bi ju v miru ter le za se veselje izel nad tem lasanjem, ker sem vedno še prepričan, da sloga na Kranjskem ni mogoča, ali zadnji čas sta razpravljala o tem, kakovo oblast ima duhovstvo in posebno škofi nad verniki, in je li poslušati škofo v vseh vprašanjih, ki se življenja dostajajo. Znal sem se, da ne nastane na Kranjskem še kak verski šizma, in da bi bilo treba zaradi istega kak cerkveni koncilij sklicati, in tam o teh kranjskih bendarijah razpravljati. Slovani ni bil nikdar prijatelj latinizmu, to zgodovina uč, — nekaj husita, celo — pa brez zamere! — luterana je v vsacem Slovani. Bog zna, če bi se iz te pravdice zaradi lepš škofovih čoj mej našimi kranjskimi duhovniki ne poročila kaka nova vera; na Kranjskem bi bilo tudi to mogoče, in tega nas Bog varuj; ves svet bi se nam koncem 19. stoletja smejal. Zaradi tega naj počezem mej ta nasprotna si brata, ki oba trdita, da imamo mi, takozvani liberalci, kako nenaravno zvezo s hudičem, v katerega oba verujeta, in naj pogrejem tisto veliko goljufijo, ki so jo nedavno napravili Leon Taxil, Miss Vaughan et coas. Ta prigodba je resnična in je lahko razsodilen moment v pravi naših dveh omejenih klerikalnih bratcev glede vprašanja, koliko se mora slušati cerkvena predstojništva in duhovnike. — Znano je, da vodi kat. duhovenstvo proti društvu prostozidarjev ljut boj. To društvo ima neki namen, kat. cerkev učit. Zavito je to društvu v tajnosti. Tajno je vse, vzprejam in zborovanje. To utrjuje ljudi v veri, da imajo člani tega društva tajne shode s pravcatim hudičem in da jih hudič uč, kako naj delajo. S tem patronom imajo haje tudi druge nesepe zveze. Na lahkovernost nekaterih katolikov so pred nekaj leti glede tega društva mislili imenovani Leo Taxil, ljubica njegova, Vaughan, ter še več drugih, da po njej dobro kupčijo napravijo. Vaughan se je izjavila kot jedna tistih, ki je bila že od mladih let framaszonka, da se pa je izpokorila. Ta je pripovedovala, kaj se v zborih framaszonov vse godi. Leon Taxil je ustanovil časopis, v katerem je obelodanil strahovitosti framaszonov, kakor jih je ta ženska pripovedovala, in še druge. Hudič igra v njih največjo ulogo. „Diable au XIX. Siecle“, se je zval ta list. V Tridentu na Trizolskem se je zbralo veliko katolikov-prijateljev teh dveh in kardinalni vikar Parrochi je taj babi Vaughan papežev blagoslov sporočil. Ta ženska Vaughan je „razkrila“ strahovite dogodbe, ki se mej hudičem in framasoni vršijo, in baje 80 odstotkov zborovalcev v Tridentu jih je vzele za resnične, mej temi kardinal Haller, nadbiskup v Solnogradu, biskup Valassi v Tridentu in drugi. Kakor že znano, je pozneje Leon Taxil, ko je bil že zadosti po tej kupčiji obogatel, celo stvar kot goljufijo razkril. Jaden sodelovateljev Leona Taxila in miss Vaughanove, dr. Haks, je to goljufijo nekemu časnikarju tako le razodel: „Ko je papež svojo encykliko „Humanae genas“ proti framasonom kot zaveznikom hudiča izdal, prišla mi je misel, da bi to bila prava tvarina, iz katere bi

se pri znani lahkovernosti in veliki neumnosti večine katolicánov dalo dosti denarja kovati. Bilo je le treba kacega Jules Verneja, ki bi tem bajkam o občevanji framasonov s hudičem dal pravo obliko. Jaz sem bil ta Jules Verne. Čudno je bilo, da so tudi drugi to misel imeli. Ali jaz sem dobil tega Leona Taxila v roke in njegovo prijateljico Miss Vaughan, in ustanovili smo list „Diable au XIX. Siecle“, ki je imel zaani veliki uspeh. Jaz sem veliko sveta videl, in pripovedoval sem v tem listu najčudnejše prigodbe, katere sem postavil v eksotične kraje, gotov, da nihče ne pojde v te kraje, da bi se o resnici mojih pripovedk prepričal. Katoliciáni so vse to s slastjo uživali in brez težkoč. Abočnost nekaterih ljudi je tako velika, da mi danes ne bi verjeli, če bi jim rekel, da sem jih za nos vodil. Poznal sem svoje ljudi. Včasih sem debelo lagal, n. pr. ko sem pripovedoval, kako je kača z repom na hrbat Diane Vaughan prorokovanja pisala, ali tedaj, ko sem pripovedoval, da je hudič hotel necega framasona v zakon vzeti, da se je v dosego tega namena v lepo žensko izpremenil in na gostiji se potem v krokodila spremenil ter kot tak glasovir igral. Jaden mojih sodelavcev mi je pri tej priliki rekel: Prijatelj, Vi predateč sezete, vso šalo nam pokvarite. Pa je le šlo — verjeli so. Leon Taxil, ali kak drugi mi je dal kako tvarino, in jaz sem jo po izgledu Jules Verneta obdelal. Dejansko je bilo to delo najdrznejše izzivanje človeške neumnosti. Kakor vidite, nisem napačno računil. Zapustil sem za nekaj časa to kolibo in sem obrnil duhovnikom, ki so me že preveč opletavali, hrbet. Ni je družba, ki bi tako poneumnila druge, kakor ti ljudje. Zdjaj imam naneka.“ — Tako ta dr. Charles Haks. Ko ti naši navedeni duhovniki pravdo o tem vodijo, do kje sme škofova in sploh duhovna oklast segati, jim dam gori navedano v globoko premišljevanje, morebiti najdejo, (ker glede grdobije liberalizma in njegove zveze s hudičem so ti pobožni možje jedini — dostikrat so tudi nas slov. liberalce framaszone zvali). — da nas slov. liberalce dr. Haks ne more mej iste neumneže šteti, kakor je gotovo štel one slov. žurnaliste, ki so Taxilove spise prelagnali, in mislijo, da ima hudič posebno zvezo tuji z nami. Ker imata oba naša imenovana pobožnjaka posebno gonjo proti nam, in se na Kranjskem v raznih „vencih cerkvenih bratovščin“ čudne stvari berejo, naj tudi drugo to izjavo dra. Haksa berejo, bodo vsaj vedeli, kaj spravi neumnost nekaterih ljudi na dan, in to v svitu našega stoletja. (Kolegi pri „Slovenec“ se že več ko celi teden nad mano jezijo. Posebno jim tisti moji patri v Zatični niso všeč. Jaden teh, kapelan Benkovič, bolehav človek, hudo braba kar zeleno iz sebe. Tega bom jaz prej v grob spravil, ko bi mu ure življenja norraslo potekte. Bo zaradi mene revež moral v peklu goreti. Bolelo bo! Ali hudo me kolne in psuje; kleti je greh, velik greh, saj je duhovnik kat. vera. (Armas schwitzendes Menschenhaupt!) Želim mi izlajšati vročino v peklu, in očitao takaj izpovem, da nisem naj mislil, kakor sem ta le dopis spisal. Misli sam zraven na večje naše gl vs našega klerikalnega generalnega štaba, ker vem, da je marsikateri teh duhovnih mož bil zaljubljen v to katoliško svetnico Miss Vaughan, vohal tudi mej slov. liberalci take, ki so „framasoni“ in v zvezi s hudičem, in izkal svetnico, ki bi se dala fruktificirati.)

Slovansko Sokolstvo.

Slovansko sokolstvo na celjski slavnosti.
Kakor malokdaj doslej bila so slovanska sokolska društva zastopana pri blagoslovljenju zastave jednega najmlajših „Sokolov“, ki pa veltežavno svojo nalogo v sredi krutega in surovega nasprotnika vrši s pravo sokolsko žilavostjo. Umavne so torej velike simpatije, katere uživa vrli „Celjski Sokol“ v krogu vseh bratskih društev, in te simpatije so se pokazale prav živo v veliki udeležbi slovenskih, čeških in hrvatskih Sokolov in v deputaciji srbskega telovadskega društva beligradskega „Dušan Silni“. Prvikrat je bilo, da smo na slovenskih tleh poleg bratov Hrvatov in Čehov pozdravili tudi brate Srbe, in to je najlepši dokaz, da sokolska ideja mogočno prodira tudi na našem slovanskem jugu. Združeni bratski prihod hrvatskih in srbskih Sokolov je po sijajnih dneih beligradskih tudi na naši slovenski zemlji iznova potrdiril, kar je nas Slovence posebno vzradostilo, namreč to, da vedno širje prodira spoznanje, da brat bratu ne more biti sovrag.

Češko sokolstvo zastopale so kakih 25 članov broječe deputacije raznih društev, „Hrvatski Sokol“ poslal je kakih 20 članov, srbski „Dušan Silni“ deputacijo 3 članov, slovenski „Sokol“ pa so bili prav lepo zastopani: Ljubljana z blizu 60 članov, Zagorje z nad 30, Kranj z okolu 25, Novo-mesto s 15, Postojina s 15, Trst z deputacijo 4 članov, Gorica z deputacijo 4 članov in končno slavitelj slavnosti „Celjski Sokol“ s kakimi 30 člani.

Bila je lepa sokolska vojska, ki je korakala po ulicah sedaj še sovražnega nam Celja, tiho z nerazvitimi zastavami. Tim krepkejše pa so zadoneli sokolski rogovi, ko smo bili v slobodni okolici slovenski, katere ne tlači več mora nemške

Dalje v prilogi.

neštrpnosti. Kakor „memento mori“ so gotovo doneli ti glasovi na ušesa zagrizenim celjskim Germanom, spominjajoči jih, da prej ali slej se zruši v prah ohola njihova trdnjava, kakor se je zrušil grad nekdanji tako mogočnih grofov Celjskih.

Narod slovenski ustaja pokazal je svojo žilavost, posebno pa so jo pokazali v lepi javni telovadbi slovenski Sokoli skupno z dragimi brati z juga in severa. O telovadbi sami prijavimo strokovno oceno v prihodnjem „Sokolstvu“. Za danes pa kličemo vsem bratskim društvom, posebno pa „Celjskemu Sokolu“ prisrčen Na zdar! J.

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 11. avgusta.

— (Najvišja zahvala.) Prasvetli cesar je dal družbi sv. Cirila in Metoda za izraz udanosti povodoma obnega zbera sporočiti svojo najvišjo zahvalo.

— (Pojasnilo o pismu grofa Dzieduszyckega.) Slavno uredništvo „Slov. Naroda“ — Ljubljana. Pod naslovom „Nekaj pojasnila bi ne škodilo“ objavili ste v sobotnem listu notico o nekem pismu grofa Dzieduszyckega. — Prosim, da resnici na ljubo izvolite o tej zadevi objaviti naslednji popravek. Nikakor ni res, da bi bil sestanek slovenskih in hrvatskih poslancev pozdravil tudi grof Dzieduszycki. — Res je namreč le, da mi je imenovan poljski državni poslanec za časa, ko še vedel ni, da se bode vršil naš sestanek, v privatnem pismu razložil svoje osebno mnenje — tedaj nikakor ne v imenu poljske delegacije — o nekaterih točkah notranjega političnega položaja. — To pismo sem na sestanku zaupno, ad informandum zbranih tovarišev prečital. — Vse, kar se je po raznih listih pisalo o vsebini tega pisma, so pa gole kombinacije brez realne podlage. Zlasti ni res, da bi bil grof Dzieduszycki v dotičnem pismu glede Celjske gimnazije zavzel določno stališče, ali da celo sedi v celjskem vprašanju tako, kakor baje naučni minister baron Gautsch, da smemo na Štajarskem dobiti samo to, kar nam milostno dovolijo Nemci. — Žal, da zadevnega Dzieduszyckijevega pisma ne morem objaviti, ker ni bilo namenjeno za javnost. Mislim pa, da ne zagrešim nikake indiskrecije, če konstatujem, da je zadevno pismo pisano zelo simpatično za težnje slovenskega in hrvatskega naroda. — Velespoštovajem — Dr. Ivan Šusteršič, drž. poslanec.

— (Cesarja Frana Josipa most) zgradi se kakor čujemo, prihodnje leto, t. j. povodom petdesetletnice preslavnega vladanja Njega Veličanstva cesarja.

— (Za kolesarje) Poveljstvo c. in kr. 3. voja v Gradci je z razglasom z dne 5. t. m. letos odredilo, da zamorejo rezervniki pehotnih in lovskih krdeč, ki imajo letos še udeležiti se vojaških vaj, odslužiti iste tudi kot vojaški kolesarji, to pa le taki, ki so spretni vozači, dalje, če pripeljejo svoja kolesa seboj, in pa če ne zahtevajo po končanem vajah nikake odškodnine zanj. Oglasiti se je dotičnim reflektantom takoj, in sicer pri pristojnem političnem oblastvu ali pa pri vojaškem okrajnem poveljstvu.

— (Nova narodna trgovina) Opozorjamo na današnji inzerat gg. Kavčiča in Lillega, katera sta v Frischevi hiši v Prešernovih ulicah otvorila trgovino s spacerijskim in delikatesnim blagom. Gosp. Kavčič je znan kot vrl Sokol, gosp. Lilleg je znan kot član znamenitega kvarteta „Inrija“, oba sta odločna narodnjaka, kakor veči nima naš trgovski, obče simpatije uživajoči narasčaj, in zato ju priporočamo prav toplo narodnemu občinstvu.

— (V vodo padel) je včeraj popoldne 10 let stari Franc Lenznik, ki si je pri Ljubljani za Pogacarjevem trgov umival noge. Dersča voda ga je nesla nekaj metrov naprej, a ga k sreči zanesla h kraju, kjer ga je 8 let stari Pavel Urankar prijel in potegnil iz vode.

— (Ljubljani) je vsled privederajnjega deževja narasla za 2 m nad normalom, včeraj popoldne je jela polagoma zopet upadati. Meji zadnjim deževjem padala je po nekod tudi toča in napravila dokaj škodo.

— (Slavnost 25letnice Viško Glinškega gasilnega društva.) Piše se nam: Zopet je pisano enkrat svetlo solnce v občino našo. Okoli 500 gasilcev je prihitelo v nedeljo k nam. Iz Idrije (32 mož z zastavo), iz Starega trga, iz Novega mesta in s Krškega, iz Kranja in s Koroške Bele, in še iz mnogih drugih krajev smo zrli mnogobrojne gasilske čete. Razpored slavnosti se je vršil točno. Pri maši je pel gimljivo mešani zbor naše čitalnice pod vodstvom marljivega nadučitelja g. J. Marna. Po maši so korakala društva po vasi v gostilno g. Travnja, kjer je bil banket, katerega se je udeležilo najmanj 50 oseb. Pri banketu je govoril g. Sluga, podnačelnik naših gasilcev, proslavljal je bratstvo

in jedinstvo — končno je pa zaklical Nj. Veličanstvu cesarju „Slava!“, na kar je godba zasvirala cesarsko himno. Po banketu so došla še nekatera brata društva in delegati z obnega zbora. Ob 3. uri popoldne je bil slavnostni sprevid po vasi Vič Glince. Pri drugem slavoloku — „Slava gasilcem“ — so gasilce čakala Viško Glinška dekleta v narodni noši; jedna izmed njih — gdš. F. Grapar jeva — je ogovorila zbrana društva in načelniku „Zveze“ podala kot Slovenka lipov venec; drugi dve na strani stojiči sta pa načelnikom gg. A. Abčinu in L. Gorjupu vročili krasna šopka. Gosp. Doberlet se je zahvalil za lepi vsprejem in lepa besede, koje je tu čul ter zaklical trikrat gasilski „Na pomoč!“ — na kar so dekleta pripela zbranim gasilcem šopke. Idrijski zastavi bil je tudi vročen lep lipov venec. Društva so odšla potem skozi razne slavoloke — „Slava Slovenom“ — „Slovana čaka slava nevenljiva“ — „Živeli soborilci!“ — in se ustavila pred županovo hišo — pred slavolokom „Naprej naš rod!“ — kjer jih je z navdušenimi besedami pozdravil župan g. Messenov v imenu občine; na kar se mu je v imenu gasilcev zahvalil g. Doberlet. Od tod so šla društva po vasi naprej do slavoloka „Živeli“, kjer so se obraila in odšla po drugi poti nazaj v gostilno g. Travnja. — Ob 4. uri popoldne se je začela velika ljudska veselica. Moški zbor naše čitalnice je nastopil štirikrat in to častno. Pevske točke so se z navdušenjem sprejele. Mej odmori je igrala domžalska godba. Efektna loterija se je tudi dobro obnesla. Zabava je bila neprisljerna. Navzočih je bilo tudi mnogo odličnih mož, kakor: cesarski svetnik g. Marink i. dr.; tudi učiteljstvo je bilo častno zastopano: gg. nš. naučitelj Marn, Likozar, Cigler, Matajlec, Svetlič, Trošt i. dr. v znak, da je vedno napredno, človekoljubno. Pozno v noč smo se šele razšli s zavestjo, da smo učinili nekaj lepaga — mladi pari so se pa še do ranega jutra razveseljevali. Končno kličemo vsem bratskim društvom, ki so nas posetili, krepak „Na zdar!“ — našemu gasilnemu društvu pa: Vi vat, crescat, floreat! še nadalje tako kot dozdaj! Gospoda načelniku Lovru Gorjupu pa kot gasilcu, obhajajočemu 25letnico, in kot godovniku: „Na mnogaja leta!“ G.

— (Novo društvo) Na Brdu pri Lukovici ustanovilo se je novo pevsko društvo imenom „Zarja“. Pravila je dež. predsedstvo že potrdilo. Društvu je pristopilo do sedaj 70 podpornih in 28 izvršujočih članov. Novemu društvu želimo krepkega razvitka.

— (Iz Postojine) se nam poroča: Postojin čani proslavili svo lepo zlato mašo gosp. kanonika g. Hofstetterja, in gotovo bi bil ostal ta dan nam vsem v prijetem spominu, da ni g. kaplan porabil tudi te prilike, da dela zdražbo. Razžal je zlasti postojinska dekleta. Naj mu odpuste: Mož ne zna drugače!

— (Nesreče) V jami „Begunjska“, spadajoči k tovarni na Savi, je bil delavec France A senek iz Poličan zasut. Drugi delavci so ga pravočasno izkopal. Avsenek je hudo poškodovan. — V Tomišlju se je 5letni Anton Kolina igral s žveplen kamni in užgal neki kozolec. Ozanj se je hitro razširil in uppelil več poslopij. Škoda se cenil nad 5000 goldinarjev. — Dne 7. t. m. zvečer utonil je v Savi blizu vasi Čatež 19letni Martin Jalovec, kmečki sin iz Cirknika. Truplo so drugo jutro blizu kraja nesreče našli, ter je prepeljali v mrtvašnico. Pozor pri kopanju!

— (Ulom) Te dni so cigani ulomili v hiši Franca Darovca in Franca Vidmarja v Zg. Sušici, in pokradli blaga v vrednosti nad 100 glđ.

— (V Beli Ceravi na Doljenjskem) se je dne 3. avgusta zjutraj utrgal oblak, ki je provzročil zlasti v novezasajenih vinogradih obilno škodo. Nekaterim vinogradarjem pobralo je prst s trtami tako globoko, kakor so bili vinogradi zrigožani. To je hud in občutljiv udarec za nas itak revne Doljenjce. — Naš župnik g. Žgur, predsed. doljenjskega kat. društva, je sklical 18. minulega meseca politični shod, o katerem „Slovenec“ sam prisaeva, da je bilo mirno, in da ni bilo nobenega upora. Sklicevatelji tega shoda pa še s tem niso zadovoljni in še segoje dalje ter pravijo, da sta tukaj znana „Narodovca“, gostilničarja belocerkovška, svojim dolžnikom branila na shod. Zlasti g. dr. Krek, zapazivši, da so na shodu skoraj same ženske in otroci ter malo durashih, je postal nervozen, ter je najprej prišel liki kakšni vaški fant belocerkovškega krčmarja na korajžo klicat, češ, da naj pride na shod, da ima pravico govoriti, dostavil pa še, če ga je hočejo ljudje poslušati. Za to ni odgovoren toliko. G. župnik se še gotovo spominja, kako je nastopivši belocerkovško fano, iskal pri tukajšnjih krčmarjih pomoči in jih kazivjal gospode in svoje prijatelje. Sicer pa vs g. župnik, da mej shodom ni bilo nobenega dolžnika pri belocerkovškemu krčmarju v gostilni, toraj ni nobenega zadržal, čemu torej izzivati po nepotrebnem? Morda bi bil gosp. župnik imel rad, da bi bila belocerkovška krčmarja, njemu gonila ljudi na shod, a tega ne storita, ker spoštujeta tudi drugo prepričanje bolj, kakor gosp. župnik in njegova straska, ki grdi po nedolžnem po časopisih ter kliče budiče in peklo na tistega, kateri ne trobi slepo v njen rog.

— (Po celjski slavnosti.) Poročila nemških listov o slovenski slavnosti v Celji so že kar kla-

sična. Takemu otročjenunemu poročanju se moramo le smejati. Ti listi pravijo, da se je te slavnosti udeležilo 500 do 600 oseb, ko je bilo samo Sokolov in ljubljanskih pevcev s čepicami toliko. Vseh udeležnikov je bilo kaci 7000, in kar stoji Celje, še ni videlo take impozantne slavnosti. Naj prirede Nemci kaj takega, če morejo! Na vse lažljivo pisarjenje nemških listov, kateri imajo namen, predstaviti našo sijajno slavnost kot blamažo, se nam ne zdi vredno odgovarjati, pač pa moramo pribiti nesramnost, da ti listi, ne le da opravičujejo napade in izzivanja celjskih prusofilov, ampak še dolže Slovane, da so Nemce napadali, da so vse škandale Slovenci prouzročili in zlasti, da so Slovani uprizorili pri odhodu „Ljubljanskega Sokola“ — „einen Steinhagel“. Kako iz trte izvita je ta obdolžitev, je razvidno že iz tega, da je pot od „Narodnega doma“ do kolodvora s kvadri tlakovana, in da Sokoli in drugi gostje tam nobenega kamna niti dobiti niso mogli. Sicer pa bi bilo najbolje, ako se uradoma in pod prisego zašlišijo vsi orožniki in častniki, kateri so bili v službi, ker se tako najlažje izve resnica. Slovenci smo prišli kot gostje v Celje in nismo nikogar izzivali in nikogar žalili, nego se le branili, kadar smo bili napadeni in kadar varstvo orožnikov ni zadoščalo. — Nemci so že v soboto opoldne metali kamne v brzovlak, s katerim so se pripeljali Čehi v Celje, in kamni, jajca in nož so bili orožje, s katerim so nas napadali. Slepo strast celjskih Nemcev ilustruje najbolje to, da je neki Nemeec od zadaj udaril z gosp. Majdičem idočega Nemca dr. Fürsta iz Gradca. Nemški napadalec si je mislil, da mora biti to Slovenec, ko hodi z gospodom Majdičem, udaril je in zbežal. Tudi okr. glavar bi lahko kaj povedal, saj je iz neke hiše vilita smudljiva in Slovincem namenjena tekočina padla nanj. Postopanje Slovencev označuje naslednje: ljubljanskemu Sokolu g. J. je neki Nemeec strgal čepico in z njo zbežal. Sokol je pohitel za njim in ga prijel. Lahko bi ga bil na kosce strgal, a ni mu storil nič žalega, samo držal ga je toliko časa, da je prišel orožnik in trepetajočemu Nemcu vzel čepico ter jo izročil Sokolu. V kavarnah so si Nemci na glas pripovedovali, da je razpisana nagrada 5 glđ. za vsako sokolsko pero, a dobili niso nobenega. Celjsko capinstvo se je posebno dobro pokazalo v nedeljo ponoči. Gospod dr. Kušar se je odpeljal s svojo gospo na kolodvor. Že na potu na kolodvor so letela nanj jajca. Ker je bil kolodvor zaprt in so se pred kolodvorom zbrani Nemci jeli zaletavati v gospo, vrnil se je dr. Kušar zopet v mesto. Zdaj so letela jajca tako gosto nanj, da je bil ves zamazan; divja družal se je zaletavala v njegov voz in nekdo je z nožem od zadaj suzil ter usuje prdril, pa dr. Kušarja ni zadela. Ko je dr. Kušar zagledal mestnega redarja, pozval ga je, naj naredi mir. Redar je rekel, da tega ne more, na kar je dr. Kušar siloma posadil redarja k sebi v voz in ga peljal seboj do vojaškega kordona, kjer je redarja izročil častniku, češ, da ni hotel izpolniti svoje dolžnosti. — Pri odhodu je nastala velika gneča pri kolodvorskih vratih. Neki častnik je videl, da se pomikajo Sokoli le počasi naprej in je svetoval orožniku: „Thun's einfach mit Kolben behandeln“. Dobil je takoj primerna odgovor in jo je hitro odkuril. — Tacih in jednacij epizod se je nebroj zgodilo; Vsaka pa kaže, da smo se Slovani vedli kavalirsko, da nismo nikogar izzivali in napadali, da pa smo znali varovati svojo čast.

— (Umrl je), kakor se nam poroča, gosp. Josip Forste, trgovec v Šnarni pri Jelšah, preteklil petek po kratki in mučni bolezi, star stopav 32 let. Bil je vrl narodnjak, in za svojega službovanja pri tukajšnji tvrdki I. C. Mayer, večletni marljivi član ljubljanskega „Sokola“. Zapustil je udovo z dvema nedoletnima otrokoma. Bodi vrlému možu časten spomin!

— (Iz Ptuj) se nam poroča: Slavnost nemških telovadcev je končana. Nisam radoveden, koliko bode dobička za nemško trdnjavo, mislim da — nič. Saj je bil pa tudi obisk tako pičkov, da se je videlo, da je vsa stvar prisiljena. Nemški listi bodo seveda trdili, kako velik je bil obisk, kar se je tudi od naših Germanov čulo, ker se sramujejo, da so napravili fasko. Pred gledališčem pozdravil je došle g. Orng, ki se je svoj govor naučil iz ptujškega časopisa. Kar je povedal, smo vse že prej brali, samo da je bila še vsaka druga beseda — deutsch. Razkoračil se je tudi trgovec g. Schuffog, ki je došlece v imeau odbora slavil. Kmalu bi mu bilo sape zmanjkalo, vender pa je še začel in skoraj končal „mit einem deutschen Heil“. Zahvaljeval se je še neki tojec, kateri pa po zunanem ni kazal, da je došel k slavnosti. Potem

Izjave za novi pridobinski davek

izdeluje

Jos. Perhac

konc. privatna pisarna

sedaj Marije Terezije cesta št. 4
prilčno, na levo. (1167-2)

Resna ženitna ponudba.

Državni uradnik, 25 let star, z letno plačo 800 glđ., želi se poročiti z gospodično, staro 18-22 let, katera je izurjena v gospodinjstvu. Zahteva se 5000 glđ. premoženja. Resne ponudbe s sliko, katera se vrne, naj se pošljejo do 20. avgusta 1897 pod „Resno“ upravnistvu „Slovenskega Naroda“.

Na anonimne ponudbe se ozir ne jemlje. (1185-2)

Naznanilo.

Vinotoč grofa Blagay-a

je od 7. avgusta naprej

v Gospodski ulici h. št. 10

ter se toči tam dolensko naravno vino lastnega pridelka. (1165-2)

Na prodaj so iz proste roke pod ugodnimi pogoji dobro se obrestujoče štiri hiše

na Glincah-Nova vas pri Viču poleg Ljubljane. Dve hiši imata po 13 stanovanj, obstoječih iz sobe in kuhinje; dve pa po 6 stanovanj, imajočih po jedno sobo in kuhinjo. Večji dve hiši imata tudi kleti, jedna pa še hlev, in stojita poleg občinske ceste, vodeče na Brd. Vse hiše so nove in dvanaest let davka proste.

Natančneje pove lastnik Anton Celarc na Glincah-Nova vas št. 41. (1150-5)

Jednonadstropna hiša

s 4 stanovanji, 8% čistega dohodka, se po ceni proda. — Vpraša naj se pri **Adolfu Hauptmannu**, Sv. Petra cesta št. 41. (1113-5)

Vrt se odda v zakup.

Za čas od dne 25. januarja 1898 naprej se odda v zakup vrt, kateri se nahaja v varni legi in skoraj sredi mesta pri hiši v Ljubljani, Gradišče št. 16.

Vrt je prostau, ima površine za šest vrst gredic, dalje dva zidana, s steklom krita gredičnjaka, zidan cvetličnjak in pa zidan rastlinjak, katera oba mejita na v sredi med njima se nahajajoče stanovanje za vrtnarja, obstoječe iz pritlične sobe in kuhinje, iz pristrešne sobe in pa iz podzemeljske kleti, namenjene za shrambo.

V slednji se nahajata dva ognjišča za cvetličnjak oziroma za rastlinjak. V rečenem vrtu se izvršuje vže dolgo vrsto let umetno in trgovinsko vrtnarstvo.

Zakupne ponudbe izročajo se naj lastniku **Dr. Franu Munda**, odvetniku v Ljubljani. (1183-1)

Nagrobne vence

v največji izberi in po najnižjih cenah

trakove k vencem

z ali brez napisov v vseh barvah

(98-59) priporoča

Karol Recknagel.

100 do 300 goldinarjev na mesec lahko zaslužijo osebe vsacega stanu v vseh krajih gotovo in pošteno brez kapitala in rizike s prodajo zakonito dovoljenih državnih papirjev in srečk. — Ponudbe na: **Ludwig Österreicher**, VIII., Deutsegasse 8, Budapest. (996-6)

Stanovanje

v prvem nadstropju hiše št. 3 Komenskega ulice, obstoječe iz treh sob, kabineta i. t. d., se takoj odda. — Več se poizve v trgovini za usnje, Reseljeva cesta št. 2. (1186-2)

Za svojo odvetniško pisarno iščem sollicitatorja.

Ponudbe naj se mi dpošljejo najkasneje do 20. t. m.

Dr. Alfons Mosche

(1152-3)

odvetnik v Ljubljani.

Hiša ter vse posestvo

proda se po jako ugodnih cenah in plačilnih pogojih potem prostovoljne sodniške dražbe.

Hiša je nasproti cerkve in občinske hiše, torej jako pripravna za vsako obrt. Posestvo se proda na posamezne kose. Poleg dobrih njiv in travnikov so tudi dobro zaraščeni gojzdi, v katerih je veliko lesa za sekati.

Dražba se vrši

dne 16., po potrebi tudi 17. t. m., pri bližnjih kosih na lici mesta.

Natančneje se poizve pri lastniku **Ivanu Drašlerju**, posestniku v Borovnici št. 61, sedaj delovodju drž. trtnice v Kostanjevici, oziroma pri c. kr. okrajni sodnji na Vrhniki. (1179-2)

št. 8609.

Razpis!

(1125-2)

Na deželni vinarski, sadjarski in poljedelski šoli na Grmu pri Novem Mestu z dveletnim poučevanjem in slovenskim učnim jezikom je izpraznjenih

pet deželnih ustanov

za prihodoje šolsko leto 1897/98.

Pravico do teh ustanov imajo sinovi kranjskih kmetovalcev in vinogradnikov, ki so vsaj 16 let stari, čvrstega zdravja in so z dobrim uspehom dovršili ljudsko šolo. Prednost imajo taki kmetijski sinovi, od katerih je upati, da se bodo potem na svojem domu s kmetijstvom, vino in sadjerejo pečali.

Učenci z ustanovami dobivajo brezplačno hrano, stanovanje in pouk v šoli, obleko pa si morajo sami preskrbovati.

V šolo vzprejemajo se tudi:

1. **Plačujoči učenci**, kateri plačujejo po 30 kr. na dan za hrano in stanovanje in pa 20 glđ. šolnine na leto, in

2. **eksternisti**, ki zunaj šole stanujejo in plačujejo le šolnino.

Lastnoročno pisane slovenske prošnje, ki morajo biti kolekovane s kolekom 50 kr., se imajo

do 31. avgusta 1897

izročiti vodstvu deželne vinarske, sadjarske in poljedelske šole na Grmu pri Novem Mestu.

Prošnjam je priložiti rojstni list, spričevalo dovršene ljudske ali srednje šole, zdravniško potrdilo o čvrstem telesu in trdnem zdravju in župnijsko spričevalo o lepem vedenju.

Prošnjam za vzprejem proti plačilu je priložiti reverz ali obvezno pismo starišev, oziroma varuha zaradi vzdrževanja učenca.

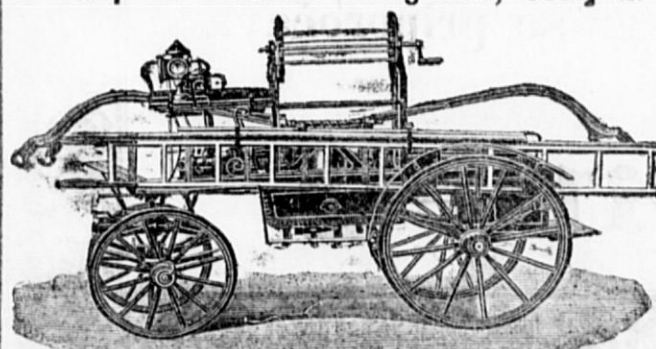
Pristavlja se, da imajo učenci, ki dovrše to šolo, le dve leti vojaške prezentne službe.

Od deželnega odbora kranjskega.

Ljubljana, dne 27. julija 1897.

Cech **R. A. SMEKAL** Cech
Moravska Moravska

c. kr. priv. tovarna brizgalnic, cevij in kmetijskih strojev

priporoča vsake vrste brizgalnic in cevij

za ognjegasna društva ter (914-10)

kmetijske stroje

po najnižji ceni tudi na obroke.

Podružnica: R. A. Smekal v Zagrebu.

Otvoritev restavracije.

Uljudno naznanjam p. n. občinstvu, da sem otvoril v svoji novo sezidani hiši

na Grosupljem

povsem na novo urejeno

restavracijo.

Ta restavracija se nahaja tik železniške postaje ter je za potnike jako prikladna, da se, ker vlaki tu dalj časa stojé, okrepeajo.

Točim pristna dolenska vina, Koslerjevo pivo in imam vedno pripravljena gorka in mrzla jedila.

Za mnogobrojen obisk se priporočam z velespoštovanjem

(1153-2)

Ivan Rus

posestnik in restavrater na Grosupljem.

Baraka

20 m dolga, 8 m široka, s probkovino obložena, posebno pripravna za kaki gostilniški vrtni salon ali tudi za stanovanje,

se takoj proda po ceni.

Povpraša naj se pri **Antonu Schusterju**, v Ljubljani, Zvezdni drevored. (1136-3)

Otvoritev restavracije.

Najlepše zahvaljujoč se za doslej v gostilni „pri lipi“ mi izkazano zaupanje, si usojam velečastite goste in p. n. občinstvo opozoriti na otvoritev v novozgrajeni hiši elegantno opremljene

restavracije z vrtom

v Gradišah št. 1

preje gostilna „pri vrtnarju“.

Izrekujoč se jedenkrat najsrčnejšo zahvalo za dozdan izkazano zaupanje, združujem s tem prošnjo, da se me tudi v novih prostorih blagovoli počastiti z mnogobrojnim posemom.

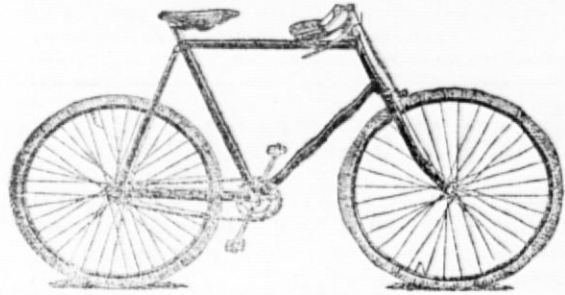
Zagotavljam, da se bodem potrudil z izbornimi jedili, izvrstnimi vini in izvrstnim Reininghauskim marčnim in Budejeviškim pivom iz meščanske pivovarne, trajno vzdržati naklonjenost p. n. občinstva se priporočam za obilni obisk in beležim

z velespoštovanjem

(1163-2)

L. Fantini
restavrater.

Prva kranjska izdelovalnica novih bicikljev

Josip Kolar

v poslopji stare pošte.

Najuljudneje javljam slav. p. n. občinstvu, da imam v zalogi

kolesa (biciklje) svojega domačega izdelka

in jih priporočam vsem kolesarskim prijateljem in vsem, ki domačo obrt radi podpirajo.

Za vsako doma izdelano kolo jamčim dve leti.

Imam pa tudi veliko zalogo najfinejših angleških in dunajskih koles po nenavadno nizkih cenah.

Ker imam sedaj urejeno delalnico za nova kolesa, zmožen sem kolesa prenavljati, ponikljati in lakirati, iz starih nove narejati in izvrševati najtežavnejša popravila najbolje in najtočneje.

Zamenjavam tudi z ugodnimi pogoji nova kolesa s starimi.

Z velespoštovanjem se uljudno priporočam

Josip Kolar.

(358-21)

Trgovinsko naznanilo.

Slav. občinstvu in cenjenim svojim odjemalcem uljudno naznanjam, da sem z dnem 1. avgusta t. l.

opustil svojo filijalko v Slonovih ulicah katero sem združil z že mnogo let poslujočo

glavno prodajalnico na Sv. Petra cesti št. 4 (Resljeva cesta).

Priporočam se nadaljni naklonjenosti ter beležim

z velespoštovanjem

(1101-6)

Adolf Hauptmann

tovarna oljnatih barv, firnežev, lakov in kleja v Ljubljani.

P. n.

Udano naznanjam, da sem po smrti svojega soproga, g. Antona Umberger-ja, gostilničarja „pri Kolovratarju“, preselila se v ukusno prenovljene prostore

restavracije „Pri Lipi“

Zidovske ulice št. 5

ter svoje novo podjetje iskreno priporočam blagohotni podpori svojih cenjenih dosedanjih „Kolovratarjevih“ gostov, spoštovanih gostov gostilnice „pri Lipi“ in sploh vsega slavnega občinstva v Ljubljani in na deželi. Za izborna gorko in mrzlo kuhinjo je, kakor doslej vedno, skrbjeno, isto tako tudi za pristna bela, rudeča in črna vina ter za vedno sveže Reininghausovo in bučjeviško pivo.

Vzprejemljejo se tudi naročniki na obed.

Nadejaje se, da mi bode slavno občinstvo z obilnim obiskom pokazalo isto zaupanje, kakor je je vedno izazovalo mojemu rajecemu možu, beležim

z najodličnejšim spoštovanjem

Marija Umberger.

V Ljubljani, dné 11. avgusta 1897.

(1190-1)

Koncesioniran po vis. c. kr. ministerstvu z odredbo z dné 7. maja 1894, št. 5373.

Severno-nemški Lloyd

v Bremenu.

Brzoparniške vožnje v Newyork:

Iz Bremena ob torkih in sobotah.

Bremen-Sev. Amerika. V Newyork.

Iz Southamptona ozir. Cherbourg ob sredah in nedeljah. Iz Genove oziroma Neapolja

Bremen-Juž. Amerika. V Montevideo.

V Baltimore.

via Gibraltar 2-3krat mesečno

Bremen-Iztočna Azija. V Kina.

V Baenos Aires. Prekomorska vožnja v Newyork 7-8 dnij.

Bremen-Avstralija. V Adelaide, Melbourne, Sydney.

V Japan. Najboljša in najcenejša potovalna prilika. Generalno ravnateljstvo v Ljubljani: Edvard Tavcar.

Naznanjava najuljudneje, da je danes urejena in otvorjena najina nova prodajalna

„pri Zlatorogu“
v Prešernovih ulicah (pri Marijinem trgu).

Prodajala bodeva iz popolnoma nove in sveže zaloge vse predmete špecerijskega, kolonijalnega in materijalnega blaga, drogve in kemične tvarine, različne delikatese in konzerve, semena in deželne pridelke, rum, konjak in domače žganje, šampanjec in fina vina avstrijskih in drugih dežel.

Prizadevanje najino bode, samo dobro in pristno blago iz najboljših domačih in inozemskih virov imeti ter svojim naročnikom z največjo točnostjo, pazljivostjo in solidnostjo postreči.

Sprejela bodeva hvaležno vsako naročilo ter se priporočava

z odličnim spoštovanjem

(1189-1)

Kavčič & Lilleg.